

Перед вами - розповідь колишнього радянського спецназівця про його неймовірні пригоди в Ірані. Разом з тим, це дивовижна історія про безмежну надію людини на Бога і Його порятунок у зовсім безнадійній, здавалося б, ситуації через глибоке покаяння зневіреної душі.

Її розповідає відомий український мандрівник Голтіс, який сьогодні подорожує по всьому світу, долаючи недоступні пустелі та гори не для того, щоби покорити їх, а для того, щоби краще пізнати геніальне твориво Господнє й вдалині від клопотів сучасної цивілізації спілкуватися зі своїм Творцем. Описані події відбувалися в далекому 1996 році.

Голтіс, у минулому багаторазовий чемпіон зі східних єдиноборств, володар чорного дану, радянський спецназівець, у критичній ситуації міг з легкістю врятувати своє життя, застосувавши здобуті колись навички. Але Голос Совісті зупинив його в останню мить і він вирішив свідомо піти на смерть, поклавши свою надію тільки на Господа, не наважившись позбавити життя своїх конвоїрів...

Від редакції «Джерела»

Що б не робилося – все на краще

Все наше життя – ланцюжок випробувань, результатом яких стає усвідомлення чогось важливого. І якщо з тобою трапляється щось - ну, зовсім, здавалося б, погано і дітися нікуди - нерозумно питати: «За що?». Правильне питання - «Навіщо?». Будь-яке випробування - завжди шанс. Бог не карає нас, а всього лише дозволяє нам вчитися. Якщо б тоді, у дев'яносто шостому в Ірані, я поставився до ситуації не з такої позиції, ми б з вами зараз не розмовляли ... Оскільки реально ситуація була з розряду тупикових, безвихідних. У всякому випадку, як мені пояснили згодом, до мене нікому ще з подібного розкладу вибратися живим не вдавалося...

Ні, я не кажу, що це був єдиний випадок в моїй біографії, коли я опинився на межі життя і смерті... Я про інше... Коли зі мною траплялося щось екстраординарне, щось, що вимагало стовідсоткового самовладання вже зараз і негайно, стовідсоткового вкладення всіх душевних і фізичних сил, я кожного разу від усього серця дякував Господу за те, що Він не залишає мене, за те що дає можливість навчатися... Проходили рік, два, іноді п'ять ... або навіть сім років... і я розумів, навіщо мені було необхідне те або інше випробування, заради чого Бог провів мене крізь ту чи іншу критичну ситуацію...

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Не можу сказати, що стійкість моя завжди носила бездоганний характер. Однак відвертої малодушності намагався не допускати. Коли я зрозумів - куди потрапив, коли зрозумів, що з цієї камери смертників ніхто ніколи живим не вийшов – я на якийсь час відчув себе трохи не в своїй тарілці. Я навіть подумав: «Боже, невже Ти покинув мене тепер?» Все, що було зі мною раніше - перелом хребта, укуси отруйних павуків в джунглях, укуси отруйної змії в пустелі Калахарі, – це все було зрозуміло. Навіщо, чому, що усвідомити, чому навчитися... Але камера смертників у в'язниці іранської держбезпеки?! Цього я зрозуміти не міг. Зворотного шляху немає - це було очевидно. Але куди далі?! Невже – ТУДИ? Або?.. Або що?.. Коротше, я був у замішанні і головне питання, рішенням якого в основному займався, був - де взяти сили, щоб померти гідно. І відчував я себе погано - дитиною безпорадною. Ні, радше, птахою, якій крила з коренем видерли.

Але якщо приймаєш будь-яку долю, якщо впевнений, що все завжди на краще, якщо ніколи ні за яких обставин не осуджуєш Господа і не втрачаєш віру в те, що на все є промисел Божий, то завжди знайдеш правильний шлях ... Головне - слухати голос серця і слідувати йому.

І тоді трапляється «звичайне диво». Минуло сім років, перш ніж я зрозумів, навіщо сидів в іранській камері смертників і чому вийшов звідти живим.

Те, що відчуває людина, перебуваючи на межі життя і смерті - справжнє одкровення. Кожен помирає поодинці, але наодинці з Богом. Суєтний розум затихає, внутрішня балаканина припиняється. Залишаються тільки душа – і Бог. У тиші. Мовчазний діалог в порожнечі... Навіть, скоріше, монолог Бога в тобі... Перебуваючи в камері смертників, я по-новому усвідомлював своє життя – мить за миттю...

Я був готовий до болісної смерті, я вважав, що така неминуча плата за прекрасне життя, в якому я не хотів би змінити жодного миті. Моя душа була переповнена вдячністю до Бога за те, як Він провів мене крізь це життя...

Дивне сновидіння у Карпатах

Почалося все з дивного сновидіння. Місяця за два до цих подій під час сну до мене прийшла інформація про те, що мені належить потрапити в іранську в'язницю і сидіти в камері смертників ...

Сон такий приснився... Я раптом виявив себе в дерев'яному ящику і зрозумів, що мене поховали заживо. А ящик ... Гарзд би - труна. Так ні - ящик зовсім не ящик навіть, а ящикок ... Кубик такий, незручний ... В труні можна руки і ноги витягнути - і помирай собі спокійненько. А тут - закопали в ящику, мало не овочевому. Лежу, калачиком в три погібелі скорчений, і ніяких шансів... Все тіло затікає, дихати неможливо... І ось я

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

задихаюся - у сні - і розумію всю безнадійність свого становища і усвідомлюю, що мені залишилося лише одне: просити Бога, щоб дав мені сили померти достойно... І я просив, слова знаходив в самій глибині душі... Тому що не в стражданнях тіла була головна проблема, а в нестерпних душевних муках...

А тут ще демон є - це все в тому ж сні - і каже: «Ось, все, попався!.. Тепер будеш мучитися! Те, що зараз - це квіточки... А от як візьмемося ми за твою душу потім - в потойбічному світі - о-о, ось тоді дізнаєшся!..»

І тоді мені стало страшно. Так страшно, як ніколи до того не було ... Сплю – і відчуваю страх, від якого ось-ось і по-справжньому на той світ відправитися недовго. Страх, правда, дивний такий. Я боявся не власне диявола і не того, що зі мною відбувалося прямо в той момент – я ж знав, що це сон ... Ні, страх мені вселяли мої власні слабкості й ті гріхи, які в житті створив, ті випробування, які не зумів пройти ... Я зрозумів тоді, що немає нічого страшнішого, ніж потрапити в пекло ... Звідти виходу немає, існувати там душі неможливо ... Але доводиться... Ось де страждання... Причому вічні.

І я почав в своєму сні молитися Господу і сповідатися у своїх гріхах. Я розумів, що в мене ще є мить – момент істини, коли можна встигнути сказати Господу: «Боже, я не завжди жив по Твоїм законам, я не пройшов багато випробувань, я слабкий, і прости мене, Господи, за те несправедливе, що я в своєму житті зробив ». Сповідь смертника... І саме ця сповідь в якийсь момент переламала хід подій у моєму сні. Демон кудись подівся, я відчув силу. Спочатку всередині себе... Потім прийшла зовнішня Сила, відчуття присутності Когось, хто сказав... Ні, не сказав, а подумав ... Ні, не подумав, а... Коротше, жодних думок, жодних слів, але і так все ясно... А текст приблизно такий: «Ось, Голтіс, благодать тобі посилаю за твою віру, і за сповідь твою, і коли випадуть тобі тяжкі випробування - дякуй Господу, бо це суть найпотаємніші миті життя». Якось так ...

Важкі роздуми

Потім я прокинувся. В Карпатах, в будинку... Знаєте, я не буду розповідати ні про будинок, ані про місце, де знаходиться цей будинок. В Карпатах, в горах... Цього достатньо...

Там до цих пір уклад життя людей такий же, як був триста-чотириста років тому... Там все абсолютно фантастичне ... Схід сонця, ранковий туман над гірською річкою, безліч трав і квітів... Коли я побачив це місце вперше, я зрозумів, що воно - «моє». Те саме єдине на планеті заповітне місце, де я колись залишусь назавжди...

Сподіваюся, Бог не дозволить мені загинути під час подорожі десь далеко від батьківщини, і все вийде саме так, як я побачив в той момент, коли вперше потрапив туди ... Коли-небудь я повернуся до свого місця серед гір і залишусь там назавжди.

Так ось ... Прокидаюся я від того, що старий гуцул лоскоче мені щоку соломинкою і каже: «Голтіс, Голтіс, давай вставай сонце зустрічати, там птахи вже так співають ... Ідемо, послухаємо, а то ж як сонце з'явиться - замовкнуть...»

Я приходжу до тями, він бачить – щось зі мною не те... Старий мудрий гуцул - він все бачить і відчуває. Запитує: «Голтіс, ти чого? Що з тобою? »

Я йому сон розповів і пояснив, що саме він означав - Іран, в'язниця, камера смертників...

Дід уважно мене вислухав, і каже: «На все воля Господня, головне - приймай все своїм серцем і приймай все з волі свого серця, тоді все буде добре – навіть якщо загинеш – все одно все буде добре».

Я, знаєте, постійно аналізую ... Що б не відбувалося зі мною - завжди намагаюся усвідомити і зрозуміти – навіщо ... Зламав хребет – через чотири роки зрозумів, для чого це відбулося: щоб використовувати методіку, яку я розробив для власної реабілітації, в роботі з дітьми-інвалідами, від яких відмовилася медицина. Змія вкусила – теж ясно: для того, щоб зрозуміти, що навіть там, де немає ні лікаря, ні взагалі просто води, в критичній ситуації можна вижити, якщо слухаєш голос серця і якщо твій намір - не підкорити світ, а осягнути його і прийняти... Так ... А от з іранської в'язницею ... Я довго не міг зрозуміти – навіщо це...

Ось дивіться, я вижив тільки завдяки тому, що звернувся від серця до серця... до «трійці» - це замість суду в них - як у нас при Сталіні. І вони взяли інформацію, не закрилися... Але ж могли відмахнутися... Їм за знищення шпигуна премія дуже серйозна, підвищення по службі належало ... Для них те, що вони вислухали мене і взяли мої слова серцем - ого який вчинок, який вимагав незвичайної сили духу. Адже їм потім довелося пояснювати начальству – чому не стратили шпигуна, а просто відпустили на всі чотири сторони. Адже там країна така - ніхто ні з ким особливо не церемониться, зі «своїми» - в тому числі, якщо завинили ... Особливо в прикордонних районах – там перманентний військовий стан. Неправий - до стінки ... І вся розмова ... Суд і покарання – за законами воєнного часу. Але ці люди зробили вибір, вони віддали перевагу згодом вирішувати свої проблеми, але ні в чому не винної людини стратити не стали. Хоча стратити мене, повторюю, їм зі всіх сторін було б дуже вигідно.

Так ... Але того ранку, коли я прокинувся в Карпатах, нічого цього я ще не знав.

Вигідна пропозиція

А власне події почалися з того, що мені і двом моїм друзям зробили дуже вигідну пропозицію – пригнати з Омана три крутих джипа. Ми всі троє - мандрівники, для нас такий варіант – просто мрія... Є тільки одне «але» – Іран. Я розповів хлопцям про свій сон. Вони кажуть: «Гаразд, Голтіс, не поїдемо через Іран, поженемо машини через Сирію і Йорданію - теж класні місця для фото і відео». Так і вирішили.

І ось ми - в Омані. Купили джипи - все в порядку, можна їхати. Хлопці почали займатися оформленням транзитних віз - сирійської і йорданської. З йорданцями - немає проблем, а

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Сирія візи не відкриває ні в яку. Різними способами намагалися, різні підходи пробували, два тижні витратили - глухо. Шлях через Сирію закритий.

Зрештою я запропонував плюнути на все і їхати через Іран. Дійсно, ну за що мене в тюрму саджати? Тим більше – в камеру смертників. Машини куплені абсолютно офіційно, всі документи в порядку, сам я - чоловік виключно законотворчий, принципово неконфліктний. Думаю - ну, перевірити треба. А раптом сон - ніякий не пророчий? А якщо і пророчий - не вірю я в абсолютно непохитну долю. Завжди щось можна змінити. Так я думав.

Хлопці зажадали, щоб я дав слово ніде ні з яких приводів не вступати ні в які конфлікти, громадський порядок ніяк не порушувати, ніяких приводів для сумнівів в моїй благонадійності іранським властям не давати. Загалом, їдемо через Іран.

Купили квитки на іранський паром, завантажили машини - пливемо. І трапляється мені на очі агітаційний плакат, а на ньому - вислів іранського аятоли: «Закликаю всіх мусульман до останньої краплі крові битися з американцями». Веселий початок ...

Паром прибув у Бендер-Абас – іранське портове місто на Перській затоці. І тут з'ясовується, що всю фото-і відеоапаратуру по іранських законах необхідно задекларувати. Заповнюєш декларацію, потім тобі видають спеціальний ящик, туди вся твоя техніка упаковується, замикається на замок і опечатується пломбою. На виїзді з країни потрібно пред'явити неушкоджену пломбу. Якщо ти приховав фото-або відеотехніку, або ж якщо на виїзді виявляється, що цілісність пломби на твоєму ящику порушена – загрожує тюремне ув'язнення. Якщо раптом тебе впіймають на тому, що знімаєш відеокамерою - негайний арешт. А якщо на півці виявиться військовий об'єкт - смертна кара.

Але ці подробиці ми дізналися дещо пізніше. А в Бандрабасі я вирішив камеру і фототехніку не декларувати. «Закопав» на саме дно рюкзака, а митним чиновникам сказав, що фото-відеотехніки у нас немає. Збрехав, значить... Ну дійсно, як я можу не знімати в Ірані? Це ж давня Персія, таких унікальних ландшафтів, як там, взагалі більше ніде немає... Я не збирався знімати в містах, де мене могла засікти поліція, і вирішив, що почну знімати тільки тоді, коли виїдемо на дику природу.

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Поки наші машини проходили митницю, ми змушені були сидіти в Бандрабасі в готелі. У ті часи в Ірані закони були жорсткі. Наприклад, за появу на вулиці в шортах і майці – три роки в'язниці.

Сидимо ми день у готелі, я знімаю на відео вентилятор і думаю про те, що під боком у нас – Перська затока, і що непогано було б сходити туди поплавати... Хотіли було вночі на бережок прокрастися, але щось не склалося – і слава Богу.

Ми потім вдень туди все-таки сходили і побачили, що буває, коли прямо в море виливаються каналізаційні стоки. Без якої б то не було фільтрації, без відстоювання там всякого, без хімічної очистки. Коротше - от каналізаційна труба, вірніше, навіть не труба, а просто відкритий каналізаційний канал, ось - море, по каналізації тече це саме воно і - прямо в море тут же безпосередньо і втікає... І десь кілометрова смуга моря уздовж берега – такий собі бульйон з нечистот, в якому бовтаються місцеві діти в одязі. Спека, смердота - просто катастрофа.

Слава Богу, думаю, що вночі купатися не пішли!.. Ну, і зрозуміло, тихесенько так «з-під поли» пофотографував все це. Не для того, щоб іранців в західній пресі скомпрометувати - для себе, на пам'ять... Дуже вже виразні були картинки... Цікаві кадри, напевно, могли б вийти.

Потім кожен день ми вибиралися з готелю на прогулянки, і кожен день я щось знімав. Але тільки фото. Ніякої відеозйомки. Хоча, звичайно, і з фотозйомкою можна було сильно попасти. Але це ми зрозуміли значно пізніше.

А тоді я навіть не підозрював, наскільки серйозними можуть бути наслідки такої ось «туристичної» фотозйомки. Я ж цілу плівку відклацав.

Нарешті, видали нам наші джипи. Ні на одній машині - жодної подряпини. Це нас здивувало, адже ми бачили, як паркували машини на поромі... У них там подряпина, вм'ятина – дурниця, на такі дрібниці просто не звертають уваги. А у нас же ставлення до цього зовсім інше. Подряпали б нам машини - ми б довго з замовниками розплачувалися. Джипи-то не прості – «Мазда Марва». Рідкісна експериментальна модель. Всього таких машин було випущено лише одну тисячу...

Але автомобілі виявилися в порядку – значить, Господь з нами, і все буде добре. Пророцтво якось на другий план відійшло...

Але перед нами було ще одне випробування - потрібно було проїхати по центральній вулиці Бандрабаса, так як об'їзного шляху не було. І ось це був чи не найкрутіший автомобільний екстрим у нашому житті. Світлофорів немає, правил немає, всі машини - биті, бамперами і боками один одного штовхають – це вважається нормою... А нам же не можна – вмятинка, подряпина – і ми «попадаємо на гроші». І на чималі... Уф... Але нічого, справилися...

Подорож по Ірану

І ось ми, нарешті, вибралися на природу. Незабутній момент: ненав'язлива іранська цивілізація позаду, попереду – світ дикої природи. Захід сонця, криваво-червоні скелі попереду... Підїхали ближче – а вони насправді червоні – самі по собі, не через захід сонця... Пейзаж – прямо-таки марсіанський: арки, стовпи, фігури хитромудрі з вивітрених каменів... Я добув з дна рюкзака камеру і почав знімати перші кадри моєї іранської відео-епопеї. Заночували в горах. Вранці світанок – просто фантастика. Фіолетові скелі вдалині! Підїжджаємо ближче - світанок тут ні при чому: вони і справді фіолетові! А далі - чорні скелі, білі скелі... Ніде ніколи нічого подібного мені бачити не доводилося ...

Так почалася наша подорож по цій дивній країні. Маршрут ми склали так, щоб якомога менше стикатися з цивілізацією. В результаті шлях наш повинен був пройти по абсолютно диких місцях, таких, в які нормальну розсудливу цивілізовану людину палицею не заженеш, куди без спеціальних навичок і спорядження просто-напросто неможливо добратися...

Ми там таке бачили! Пейзажі неймовірні, гори вивітрені, що перетворилися на справжні музеї чудових скульптурних композицій, створених самою природою... Кольори - важко таке собі уявити... І я знімав, знімав, знімав... Кіно виходило – ех...

Один раз забралися в кратер погаслого вулкана. Довгі пологі схили на багато-багато

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

кілометрів вниз – в гігантську конусоподібну воронку... Спуск зайняв приблизно півдня... В самому низу заночували... А вранці був світанок... Це треба було бачити! По схилах гігантської чаші – наскільки сягає око – деруться розсипаються гори – зовсім мертві стародавні-старезні – повністю млява пустеля... Ми були просто вражені цим видовищем...

І тільки в одній стороні десь далеко над цією мертвою землею ширяють птахи... Ми зрозуміли, що там десь є оазис ... Поїхали туди. Годин через сім-вісім добралися ... Ех, якби ці зйомки збереглися ... Справжні печерні люди. Я поняття не мав, що на нашій планеті ще таке є...

А на шляху в Серахс – це вже в кінці подорожі, майже біля кордону з Туркменією – ми зустрілися з величезним торнадо. Величезний смерч, освітлений західним сонцем – це щось! Я спочатку на джипі за ним ганявся, потім вискочив з машини... Кадри були такі, що!.. Загалом, я навіть про безпеку забув. Правда, години через дві гонок за смерчем хлопці не витримали і сказали мені, що так не можна, що це занадто небезпечно. Тому що смерч був дорослий, величезні каміння в ньому ширяли – ну зовсім як птахи... Гуркіт такий стояв - ух!

Коротше, закінчили ми в кішки-мишки з торнадо бавитися і відправилися далі. Проїхали Мешхед – це було останнє велике місто перед прикордонним Серахсом... Ще триста кілометрів проїхали - останній перевал... Перед перевалом ми зупинилися, щоб відпочити кілька хвилин. До Серахса залишалося всього сімдесят кілометрів. «Ось, - кажу, - бачите, дрібниця залишилася, а я не в тюрмі, і все йде за планом...»

Хлопці поїхали вперед, а я затримався на перевалі знімати останні кадри - передзахідне сонце. Зустрітися вирішили на тому боці – за перевалом. Не виходячи з машини, я відкрив вікно свого джипа і став знімати табун коней. Картинка – супер...

Арешт

І тут - поліцейська машина, в ній – двоє... На цьому перевалі взагалі раз в десять років можна когось зустріти, а тут - мало того, що мій джип стоїть, так ще й поліцейський автомобіль... Треба ж таке...

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Побачили вони мене, зупиняються. Виходить поліцейський, затвор пересмикує. «Відео-відео», - каже. Я створив видимість суєти, камеру швиденько на фотоапарат замінив. Кажу, що, мовляв, не відео-відео, а фото-фото...

Він - ні в яку. Відео - і все тут. І я розумію, що попався. На англійській мові, російській – прости, кажу, відпусти з Богом.

Дістаю пачку доларів – у мене спеціально була пачка «одиночок» на чайові і всякі різні «роздачі слонів по ходу справи». Він глянув – така пачка грошей – загорілися очі.

«Спрацювало!» - Думаю. А він переглянув пачку, побачив, що там половина купюр - по одному долару, а решта - двадцятки і п'ятдесятки, зрозумів, що орден отримати за впіймання шпигуна вигідніше ... І потім, я за ним спостерігав – за очима його – і бачив, що в основному його все-таки не гроші і не орден цікавили, а виконання службового обов'язку. Шпигун – ворог народу – треба ловити...

Коротше, заарештував він мене, сів в мою машину, ствол на мене навів. «Поїхали», - каже.

Так от почав збуватися наяву мій віщий кошмар... Спускаємося з перевалу, бачу – хлопці чекають, стоять біля своїх автомобілів... Я пригальмував було, але поліцейський заборонив зупинятися. Проте я все ж таки встиг сказати їм, що приїхали – от він – сон наяву. Вони стрибнули в машини і поїхали слідом за нами.

Ступивши на іранську землю, я спочатку був дуже насторожений і стриманий, звідусіль очікував підступу. Поступово пильність притупляється. Добрі люди, мирне життя, неймовірні пейзажі, буквально марсіанські ландшафти – такі враження робили нереальними земні проблеми й турботи і налаштовували думки на благополучний лад.

І от коли темна хмара загрози остаточно розсіялася над моєю душею, почало потихеньку проникати всередину задоволення і самовпевненість, адже до туркменської кордону

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

залишалося якусь годину їзди... Загалом – зовсім внутрішньо розслабився і як раз в той час, коли зовсім не очікував ніякої біди – хлоп! Попався, голубчику! У результаті: на руках – наручники, на очах – пов'язка, в душі – розпач.

Перші допити

Приїхали в найближчу військову частину, там відразу ж з місцевим управлінням держбезпеки зв'язалися. Звідти чоловік прибув – став допитувати. У мене очі зав'язані були – як тільки входиш на територію частини – тут же пов'язку чорну надягають. Так що того, хто мене допитував, я не бачив. Але за тоном зрозумів – патріот і спуску американському шпигуну не дасть. Жорстко допитував – з наїздами, з приниженнями, з провокаціями... Російською добре володів. Відчуваю – ніяк мені з ним не домовитися.

«Розкрий, - кажу, - серце, побач, що я зовсім не шпигун ніякий, і народу вашому зла не бажаю». Куди там. «Мало того, - каже, - що ти на ЦРУ працюєш, так у тебе ще й машина вся наркотую напхана!..»

Це він блефував. Я-то знав, що ніяких наркотиків в машині не було... На пушку брав. Мені тільки за одну відеокамеру незадекларовану дев'ять років в'язниці вже було положено... Які наркотики?! .. – Це взагалі тоді – років двадцять, а то і більше...

Я йому й кажу, що наркотиків ніяких немає і не було, що неправий він, і нехай краще серцем відчує, що я не шпигун. Так, я знімав кіно, але це кіно - про фантастичну природу вашої країни, про дивовижних людей, які в ній живуть... Ну візьми, переглянь плівки – сам все зрозумієш... Не можна мене волі позбавляти за те, що я хотів відобразити красу твоєї батьківщини...

І в кінці кінців він мені повірив... Я відчув, що його серце відкрилося... Зрештою він мені сказав:

«Я вірю тобі, я бачу, що ти й справді - чесна людина, і особисто я готовий відпустити тебе прямо зараз на всі чотири сторони, але інформація про твоє затримання вже пішла в центр – в Мешхед, і тепер я зобов'язаний відконвоювати тебе туди. Там з тобою будуть

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

розбиратися представники вищих інстанцій. І я не можу тебе відпустити – це занадто дорого мені обійдеться. Я переглянув твої плівки, та, на них і правда - природа. Але там є і три військові об'єкти... »

Я починаю згадувати – які там можуть бути об'єкти... Не знімав я ніяких об'єктів - ні військових, ні невійськових.

А він каже: «Ось, шматочок залізниці, високовольтні дроти і високовольтний стовп».

«Тю, - кажу, - так це ж хіба об'єкти? Не об'єкти ніякі це зовсім, а просто при панорамуванні по краю кадру потрапили деталі пейзажу такі от антропогенні...»

А він і пояснює, що в умовах воєнного часу будь-який господарський об'єкт стає військовим...

Але все одно, каже, відпустив би мене, тільки тепер уже не може – наказ є наказ... Тим більше - в умовах воєнного часу...

«Єдине, що я можу зробити для тебе, – спробувати домовитися, щоб не дуже сильно катували і смерть тобі вибрали би полегшу і швидшу ...» - ось що він сказав.

І тут я зрозумів, що до цього моменту не уявляв собі, наскільки серйозно попав... Про тюремні терміни мови взагалі не було. Максимум, на що я міг розраховувати – це не найстрашніші торттури на допитах і не самий болісний варіант смертної кари, один з дванадцяти тих, що застосовувалися в той час в Ірані... Ось так ... І в цьому він обіцяв, у міру можливості, посприяти. Хоча гарантій дати ніяких не міг... Так прямо і пояснив.

Мені стало по-справжньому страшно... Я сказав йому: «Спасибі, брат.»

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

А що ще я міг йому сказати?

Коли мене вивели за ворота, слідчий дозволив мені попрощатися з друзями і передати родичам прощальні слова... Дав п'ятнадцять хвилин. Я бачив, що йому не по собі – він явно абсолютно широко жалкував про те, як все вийшло нерозумно і безглуздо ...

За ті три години, протягом яких мене допитували, мої друзі встигли поспілкуватися з місцевими військовими, і вже знали, що доля моя вирішена. Ніяких інших варіантів, крім смертної кари в даному розкладі бути не могло... Це їм пояснили однозначно і цілком дохідливо, незважаючи на мовний бар'єр...

Підійшов я до хлопців, іранці віддалік стоять – не заважають. А хлопцям сказали, що до них претензій немає ніяких і що вони можуть їхати далі. Але вони вирішили воювати...

От хлопці і кажуть:

«Голтіс, ми знаємо, що ти зараз нам відповіси, але ми за тебе вже все вирішили. Значить так: конвой зараз швидко вирубуємо, відразу стрибаємо в джип і женемо в Серахс по прямій дорозі. Звідси до Серахса – рукою подати... А туркмени – це вже наші...»

Я бачу, що друзі й справді зважилися – вони були моїми бойовими побратимами, колишніми радянськими спецназівцями. Хоча й розуміють, що шанс – з тисячі в кращому разі один. Іранців багато, ми стоїмо біля воріт військової частини, всі вони озброєні, трохи що не так – набіжить купа народу з автоматами... зроблять з нас решето в один момент...

«На одній машині поїдемо, - кажуть, - а дві кинемо. Потім грошей заробимо – віддамо, зараз важливо тільки одне – тебе від смерті врятувати».

Я відповідаю, що шанс – один з тисячі, що це маячня, абсурдна затія...

Ледве їх вмовив. З усіх сил довелося «вмовляти».

Отже, попрощалися ми і хлопці сказали, що будуть чекати в готелі в Серахсі – до тих пір, поки я не з'явлюся живий, або до тих пір, поки їм не видадуть моє тіло...

Бойова операція колишнього спецназівця

Мене посадили на мій же джип і повезли в Мешхед, щоб надати справу на розгляд вищої інстанції. Всього ж іранців в машині було двоє: офіцер супроводу і автоматник. Другий, автоматник, сидів ззаду. Офіцер вів машину, я знаходився поруч з ним в наручниках і з пов'язкою на очах. Офіцер прекрасно говорив по-російськи. По дорозі я розговорився з офіцером супроводу.

Слово за словом, історія за історією, і ми подружилися. Офіцера звали Ашхед. Він перейнявся до мене співчуттям і побажав полегшити мою долю тим, що поклопоче перед своїм другом – черговим слідчим в мешхедському управлінні, щоб той мене не катував і результати дізнання сформулював так, щоб екзекуцію зробив швидко і без мук. Але для цього необхідно встигнути приїхати до його перезмінки, а значить їхати потрібно дуже швидко. Але тоді була зима і дорога була засніжена, тому їхати швидко не було змоги.

І ось цей добрий чоловік, виявляючи співчуття і милосердя, знімає з мене пов'язку, потім наручники, міняється зі мною місцями і каже:

"Жени, як тільки можеш з твоїм досвідом їзди по ожеледиці, щоб тільки встигнути".

Я внутрішньо аж ахнув. Ось це так! Ось це – подарунок долі! Ні, не в тому подарунок, що мене швидко умертвлять в Мешхеді. Як би не так! Я ж колись був чемпіоном зі східних єдиноборств і ще й служив у радянському спецназі. Тепер-то цього ніяк не буде, тепер-то ви, голубчики, тільки мене й бачили. Зараз подивіться – що таке радянський спецназ плюс школа місю-дзю-рю на практиці.

Але в мене – залізне правило: перш ніж здійснити якусь операцію справою, необхідно опрацювати її подумки всю до останнього руху. І ось розум тут же став гарячково вибудовувати ланцюжок дій. У даній ситуації цей ланцюжок був не довгим. Мабуть до місю-дзю-рю справа не дійде. Тому що правою рукою роблю різкий поворот керма в сторону обриву праворуч, одночасно лівою відкриваю свою дверку. Як тільки колеса торкнуться самого краю обриву – згрупувавшись, десантуюся з автомобіля перекатом вліво. Все, прощайте, дорогі мої іранські друзі.

Цю операцію я побачив настільки ясно, і була така рішучість її здійснити, що в мене кров кинулася в обличчя і я відчув, що червонію. Ашхед, стежачи за дорогою, на мене не дивився, а продовжував щось розповідати. Я машинально кивав головою, але слухати і чути його вже не міг, тому що вся увага була прикута до вибору того моменту, коли можливо буде найбільш сприятливо здійснити все задумане.

І такі сприятливі деталі для себе вже теж усвідомив: найголовніше – хороший під'їзд до обриву, на шляху не повинно бути великого каменю або глибокої вибоїни, щоб машина, не втрачаючи швидкості, кинулася до обриву, а потім – з нього в прірву. І ось на прямій ділянці дороги я побачив таке місце. Залишалось метрів п'ятдесят до нього. Пульс підскакує, напевно, до 250 ударів на хвилину, у мене аж подих перехопило. Ось вона, свобода, ось воно, повернене життя. Ще мить і ...

Ніжний голос сумління і перша перемога

Але тут всю душу і розум як би опромінює тиха, лагідна, але сувора думка.

Я вже знав цю думку. Я завжди пізнавав її як би по внутрішньому духовному смаку. Вона виходила з глибин душі і була тим, що називається голосом совісті. У той момент вона промовила:

"Голтіс, що ти робиш? Адже ці люди повірили тобі і довірилися тобі... А твоя вдячність і відплата їм за це – їхнє вбивство? Це не буде повернення твого життя, а остаточною смертю твоєї душі, бо не може така неправда принести тобі свободу і щастя..."

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

В першу мить мені захотілося їй закричати:

"Та замовкни, ти. Зараз зовсім не до тебе! Тут така справа, ось і місце підходяще через тебе проїхали!"

І чую у відповідь: "Якраз зараз особливо повинна бути тобі до Мене справа. Якраз зараз Я – найголовніше, тому що в цю мить вирішується вічна доля твоєї душі. Вибір – за тобою".

Все, я – обеззброєний. Заперечити нічим. Права, як завжди – права ти, совість. Але як, часом, важко буває тебе слухатися! Яке необхідно зробити над собою зусилля, щоб не заглушити твій лагідний, ненав'язливий голос. Голос, який не наказує, але пропонує, зберігаючи свободу особистості в її виборі. Голос, який якщо не послухатися, смиренно замовкає, а якщо нехтувати ним і надалі, то стає все тихішим й тихішим і, нарешті, як би залишає свого господаря. Тому що більше не потрібна людині його совість, тому що заважає вона йому жити – жити тільки для себе, жити в своє задоволення.

Отже, проскочили відповідний обрив, кров'яна гарячість відлила від моєї голови і я трохи притих. Але відразу відійти від своєї затії не зміг. Звичайно, міркував, вбивати їх – неправильно. Але можна буквально двома ударами їх знешкодити і зробити це буде легко, тому що вони нічого не підозрюють, розслабилися, довірилися... Так – довірилися. В тому-то й річ, що - довірилися.

Ні, дорога моя совість, не можу більше я йти всупереч тобі, не можу! Адже ти - Істина і дбаєш про справжню мою користь, коли застерігаєш від злих і лукавих справ. Ти не хочеш, щоб я неправдою губив свою безсмертну душу.

Колись, у минулому, були такі випадки, що я відмахувався від Тебе. Відмахувався заради якогось тимчасового задоволення, заради якоїсь тимчасової вигоди. Так, після цього спочатку бувало приємно і радісно, але потім – втрата спокою, морок в душі і одна лише жаль, одне тільки каяття. Ні вже, досить з мене. Не хочу більше собі таких вигод. Краще – померти.

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Ух, аж відлягло. Після таких думок гарячість зовсім залишила мене, я заспокоївся і віддав себе в руки Божі. Але тут інший лукавий помисел гадюкою став вповзати до моєї свідомості.

"Звичайно, звичайно, - говорив він, - ти все правильно зробив, але хоч поговорити-то з Ашхедом можеш? Переконай його тебе відпустити, тому що він вірить в твою невинність".

Біда, біда. Ніяк не вгамуєшся ти, древнє лукавство. Ну як же я буду його вмовляти пожертвувати собою заради мене? І чим же я кращий за нього? Адже і у нього – сім'я і діти, і він – їхній єдиний годувальник. А за таке самочинство йому – трибунал і, в кращому випадку, в'язниця на довгі роки. Ні, не повернеться моя мова на таку справу.

Тоді розум мій прийшов в роздратування:

"Ну все, ти сам собі підписав вирок. Тобі такі давалися можливості і ти ними знехтував. Тепер нарікай на себе".

Так, підписав вирок, але вирок своєму тілу, а на душі у мене було свято і тихе торжество перемоги над злом. Злом в собі. А це – найголовніша з усіх перемог, які можливі в цьому житті.

У камері смертників

І посадили мене в справжнісіньку іранську в'язницю. Спочатку в зіндан. В камеру смертників вже потім перевели.

Зіндан – це глибока – метрів вісім глибиною – яма. З мене зняли все, що на мені було надіто. Ось. Сиджу я в ямі, мені туди час від часу воду на мотузці спускають, їжу яку-не-яку... Ну, і на допити піднімають...

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Потім перевели мене в «люкс-камеру» для засуджених на смерть... Провели по коридорах, залізними дверима погрюкали, відкриваються чергові двері, і тут мені в ніс – сморід такий, що я мало не впав.

«Все, думаю - пропав. В ямі-то хоч повітря свіже більш-менш є. А тут - явно душогубка якась...»

Для мене ж повітря затхле – гіршого нема. Я вдома в Києві взимку балконні двері відкритими часто тримаю, бо повітря свіжого в квартирі не вистачає...

Двері за мною зачинилися.

Знімаю пов'язку з очей і бачу, що перебуваю в крихітній кімнатці – типу буди – без вікон і будь-яких ознак вентиляції... Свіже повітря потрапляє в камеру тільки тоді, коли відчиняються двері з коридору. Дихати абсолютно нічим, відчуваєш себе рибою, яку з води витягнули і на пісок кинули. І я розумію, що ось тепер буду повільно вмирати. Ніяких нар немає і в помині. Дали тонку повстяну підстилку – на бетонній підлозі спати – що ж, і на тому спасибі. І закрили двері ...

Народу в камері - дванадцять чоловік мусульман, я - тринадцятий християнин.

«Так, - думаю, - зовсім я тут чужий».

І в очі їм усім по-черзі дивлюся. І бачу – нічого подібного, не чужий я тут. Всі вони - такі ж смертники, як і я, а перед обличчям смерті – самі розумієте.

І ще ось що я побачив – немає серед них жодного пропашого негідника, жодного покидька. У всіх очі – ясні і світлі... Ну да, в'язниця-то не кримінальна, в'язниця до

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

відомства держбезпеки відноситься...

Хвилин п'ять ми з ними один на одного дивилися, а потім я відчув: прийняли вони мене в свою передсмертну ватагу, визнали своїм – таким само, як вони...

Долі приречених на смерть

Один з в'язнів колись служив в американських ВВС найманим льотчиком – за що, власне, і потрапив сюди... Ця людина добре говорила по-англійськи. Через нього я спілкувався з усіма іншими.

Часу між допитами було достатньо – так що ми встигли не тільки поспілкуватися, але й здружитися. Кожен розповідав про свою долю, про те, як і чому сюди потрапив. Фактично, це були сповіді. Люди просто сповідалися один одному – ні мечеті, ні церкви, ні мулли, ні батюшки... Ніяких «офіційних» каналів звернення до Бога ... Так що нічого іншого не залишається – тільки сповідь від серця до серця... Власне, цілком прямий шлях звернення до Господа...

Слухав я їхні історії і розумів: кожна історія, кожна доля – окрема книга ... В одного в Афгані – важко хворий батько – чоловік вирішив перейти кордон і в Ірані заробити грошей на лікування. В іншого – хвора дружина з сімома дітьми, і знову ж – перейшов кордон лише для того, щоб заробити в Ірані грошей. Були й ті, хто перевозив через кордон наркотики. Одних підставили – вони поняття не мали, що у вантажі було заховано. Інші пішли на злочин свідомо, але, що характерно, всі від безвиході. Наприклад, щоб заробити грошей на закупівлю продовольства для свого кишлаку, який страшно бідує...

Одного заарештували за зберігання зброї... Йому погрожували, обіцяли вирізати всю сім'ю. Щоб захистити своїх близьких, він купив зброю – з цією зброєю його і взяли...

Найбільше мене вразило те, що ніхто не скаржився на свою долю, ніхто не шкодував про себе особисто... журилися тільки з приводу того, що не зуміли довести до кінця

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

здумане...

«Як же мій батько, адже у нього немає більше нікого?..»

«Як же сім'ю врятувати? Адже без мене їм не вижити?..»

І ми молилися – не про порятунок, а про прощення гріхів. На порятунок ніхто не розраховував ...

Вони молилися по-мусульманськи, я – по-християнськи. Часом я навіть відчував себе ніяково: вони молилися в першій годині ночі, потім – о 4:00 ранку... Я-то як християнин в цей час можу спати... А у них – все серйозно!

Одного разу навіть бійка почалася... Хтось фразу з Корану не так вимовив - всі решта на нього з кулаками накинулися ...

Довелося заступитися. Вони кажуть:

«Голтіс, він же текст Корану переінакшив...»

А я їм у відповідь на це прямо цілу лекцію прочитав. Сказав, що текст, звичайно, значення має, але важливо головне – щоб людина серцем до Бога зверталася ...

«Адже він же брат ваш, – кажу, – ви ж всі знаєте його, якщо він і помилився – хіба це привід з побоями на нього накидатися? Найголовніше він робить правильно – він звертається до Бога з глибини свого серця... »

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Перейнялися вони моїми словами, просили в нього пробачення... І мені дякували за те, що втрутився, не дав їм подобу людську втратити...

Коротше, все було добре. Годували смертників рясно - що називається, «на забій». Мене це з самого початку вразило – в камері було повно горіхів, сухофруктів, іншої їжі. Все складено акуратненько, чистенько так. Їж – не хочу. Поважають у них смертників ... Напевно, це у всіх культурах так. Смертник – він смертник і є...

Але я не їв. Мене як тільки з ями в камеру перевели, і я зрозумів – все, смертної кари не минути, так відразу ж на сухе голодування перейшов. Дуже вже катувань під час страти боявся, вирішив - краще від голоду померти. Три тижні - і все. Співкамерники спочатку журилися, умовляли, запитували:

Голтіс, ну чому ти не їси? Ну, поїш з нами, нам дивитися на тебе боляче...

Тільки я непохитний був. Пояснив їм, як зумів, чому я не їв і не пив.

«Брати, - кажу, - горець я, бо в неволі мені не жити, і мучити себе муками смертними я нікому не дозволю, так що не вмовляйте, їсти і пити все одно не стану ... В неволі – не можу. Коль судилося мені померти, я маю намір зробити це сам по собі - без сприяння ката ... Хоч у цьому хочу залишитися вільним...»

Вони все зрозуміли і більше про їжу зі мною не говорили...

Коли когось забирали на допит, всі молилися за нього – щоб він зміг перенести страждання... Кожен міг щиросердно зізнатися, розповісти свою історію, але ті, хто допитував – не вірили, і намагалися все-таки вибити «правду» - імена, явки, паролі...

Я це по собі знав – мені теж не вірили... Вони, мабуть, вважали якось так: «Убити-то ми їх все одно уб'ємо, але, поки вони живі, інформації потрібно отримати якомога більше».

І допитували... З допитів поверталися в стані... Дивитися було боляче.

Несподіване Умиротворення

Я, як і всі, важко переживав біль і страждання кожного з сусідів по камері і, так само, як усі, молився.

Пройшовши по ланцюжку: арешт - допити - зіндан (тюремна яма) - морозильна камера - камера смертників, я зрозумів, що доля моя вирішена і вона однозначна – з "американськими шпигунами" в цій країні не церемоняться, про що й натякали слідчі. Час наближався до доленосного моменту – остаточного рішення і винесення вироку якимись трьома військовими чиновниками.

Я став усвідомлювати невідворотність закінчення мого земного життя, але усвідомлення цього набуло заспокійливого характеру і такі втішаючі думки плавно вливалися в мій розум:

– Ось, життя закінчилося, але ж це неминучий кінець кожної людини на землі, і хіба я не знав до цього, що я смертний? Не я – перший, не я – останній. Але чому ж ніколи раніше не допускав цієї думки, гнав її, як нереальну, як ніби це десь, з кимось, колись трапляється, але тільки не зі мною. І чому я жив, як безсмертний на землі і мало замислювався про те, що є вічність, до якої необхідно готуватися протягом всього цього тимчасового життя. Адже вічність ця може бути двоякою – може бути блаженною, щасливою, радісною і світлою, а може бути – жахливою, болісною, сумною і злою. І характер цієї вічності залежить від того, як прожили ми це тимчасове життя і які якості придбали для своєї душі. Якщо в процесі земного життя ми виростили в собі егоїзм, обжерливість, любов до задоволень, блуд, зажерливість, жадібність, безглуздя, дратівливість, осуд, неприязнь, заздрість, зловтіху, злопам'ятність, мстивість, смуток, марнославство, гордість і всі інші якості, які суперечать закону жертовної любові, то при переході з тимчасового життя у вічне, ми заберемо з собою і в собі весь цей тяжкий вантаж властивостей, який навіки позбавить нас миру і ми будемо варитися у власному духовному соку злих, ненаситних пристрастей, терзаючись і ніколи не знаходячи задоволення й заспокоєння.

Рятівне покаяння

І тут я зніковів – так значить і мене це чекає, і це відбудеться вже через кілька днів?! Але не встигло змінитися розположення мого духу від миру до зневіри, як прийшла інша втішаюча думка: **"нам залишено покаяння..."**

Ну як же, звичайно, і як тільки міг я забути! Рятівне покаяння! Воно ж у минулому стільки разів оживляло і підтримувало мене, постійно падаючого! І зараз, як ніколи, воно було так необхідно мені!

Якби ви знали – як я захопився за цю думку. Це та соломинка, яка так потрібна потопаючому. Але що я кажу – "соломинка"? Для мене це – цілий рятувальний круг чи навіть – човен, який може безпечно ввести в тиху, світлу пристань вічного блаженного життя.

І я став докладно і щиро зі зламаним серцем вилити перед Богом всі мої діла, які обтяжували сумління і йшли врозріз заповідям Христовим. Не знаю - скільки минуло часу, але коли я від знемоги закінчив, то цинівка в моєму узголів'ї виявилася мокрою від сліз – сліз каяття і подяки. І так стало на душі спокійно і мирно, що готовий був прийняти будь-який вирок із вуст моїх обвинувачів, і прийняти його не як вирок від них, але як від самого Господа – Творця всіх нас. І стали мої тюремники навіть якимось милі і приємні моєму серцю, бо бачив я їх уже не як своїх катів, але як інструмент у руці милостивого Бога, що людяно все влаштовує і корисне всім подає. І що ж таке смерть? Адже це не припинення буття, але перехід від тимчасового до вічного. Навіть якщо цей перехід буде для мене болісним, то ж достойне ділам моїм приймаю. І як тільки я від усієї душі усвідомив це – що достойне ділам моїм приймаю, то стало мені на душі ще спокійніше і легше. Єдине, що трохи турбувало і про що я особливо просив у Господа, це щоб не відправляв мене у вічність неочищеним від пристрастей моїх.

Від цих міркувань мені стало остаточно мирно і наступні дні я проводив у спокої і радості.

З часом став відчувати, що звідкись здалеку зверху пробивається до мене сила порятунку. І в якийсь момент я відчув її - я буквально побачив руку свого

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Ангела-хранителя і зрозумів, що він зглянувся на мої страждання... І в мене з'явилося дивне відчуття. Я відчував його підтримку і чув, як він шепоче десь зовсім поруч: «Голтіс, заспокойся, все буде добре...»

Я став згадувати все своє життя, розповідав хлопцям про свої подорожі, про Карпати, про Україну, про подвиги людського духу, свідком яких я був. Вони слухали з широко відкритими очима і говорили, що не вірять в безнадійність мого становища.

«Не може бути, Голтіс, щоб Бог залишив тебе на цей раз - адже все твоє життя він немов би ніс тебе на Своїх долонях...», – так вони казали. І щось у мені немов перемкнулося...

Настала ніч, я заснув...

Знову пророчі сни

І приснився мені сон, який в черговий раз виявився віщим...

І снилося мені про те, що всупереч усьому – здоровому глузду, логіці подій, навіть всупереч законам військового часу – ситуація зміниться... І знаком мого порятунку повинен стати птах...

Який птах, я не розумів. Адже там навіть віддушини не було, не те, щоб віконця. Звідки птах візьметься?

А от слухайте далі...

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Проходить день і раптом нас чомусь вирішують вивести на прогулянку в крихітний тюремний дворик. Напевно, щоб перед черговою серією допитів ми повітрям свіжим подихали – сил понабралися... Адже якщо людина ослаблена, мучити його незручно - то і діло свідомість втрачає... Ось...

Провели нас по коридорах – маса переходів, двері залізні грюкають – лабіринт справжнісінький... Ще й очі зав'язані. Нарешті, вийшли на свіже повітря. Знімають пов'язки з очей - і я бачу над тюремним парканом крони дерев, клаптик синього неба, промені сонячні...

Я не можу передати словами, що відчув у той момент. Я ж і так без ума закоханий в природу, сонце, небо, свободу... А тут ще після ями, після буди без повітря... Таке умиротворення всередині раптом встановилося – тиша абсолютна, і рівний вільний спокій. Це навіть більше, ніж відчуття щастя...

Ходимо по колу, я тихенько молюся Господу, дякую Йому за те, що дав мені можливість перед смертю побачити хоча б частинку цього світу – світу, який я так люблю...

І раптом бачу, летить горлиця – голуб дикий... Починає над нами кружляти і курличить – немов звістку яку хоче передати... Я тут же сон свій недавній згадав і зрозумів: ось воно – знамення...

І така радість мене охопила!.. Я ж горлиць люблю дуже – хороші птиці, добрі. В Карпатах часто до мене прилітали, курликали. У мене з ними – стара дружба...

І я зрозумів, що потрібно готуватися – скоро ситуація почне змінюватися, і це буде вже не чергова витівка демона, а як там не є справжня правиця Господня. І мені вже стало все одно - що там мене попереду чекає - смерть, катування тіла, душі – все це вже не мало значення...

І в ніч того ж дня сниться мені сон. Ще один віщий сон, який взагалі став кульмінацією всієї моєї іранської тюремної епопеї. І, знаєте, я знову приймаю цей сон за одкровення

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Боже.

Сниться мені світла хмарка – та сама, що приходила колись в дитинстві. І вона говорить: «Голтіс, сьогодні відбудеться чудо, але ти повинен вимовити слова, які заховані в твоєму серці. Тобі необхідно розкрити серце і розповісти на допиті все те, що ти відчуваєш по відношенню до цих людей, по відношенню до цієї релігії, по відношенню до цієї країни. Просто відкрий серце і говори голосом свого серця».

І приходять до мене уві сні текст – ціла промова – хвилин на сорок. Я розумію, що саме її повинен буду відтворити. Але розумію також і те, що текст промови – не просто слова, а цілий потік істини. І щоб її сприйняли, потрібний дуже точний переклад - з врахуванням всієї інформації, що «зашита» в інтонації, в настрою... Я своєму Ангелу-хмаринці кажу: «Для того, щоб це все передати, потрібно правильний пропорційний переклад. А мене допитують мужики, які двох слів по-російськи зв'язати не можуть... »

І приходять мені у відповідь інформація, що з перекладачем все складеться якнайкраще – буде дівчина, яка все переведе в точності, а головне – душевно, теж – від усього серця. Головне – розкрити серце і добути звідти текст...

Не думайте, що говорити будете

Вранці прокидаюся, розповідаю співкамерникам про свій сон. І вони – всі, як один – надихнулися, кажуть:

«Голтіс, швидко записуй промову свою!»

Стали в двері стукати, попросили охоронця, щоб приніс папір і ручку. Той кудись збігав, приніс огризок олівця і клаптик папірця...

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Я бачу – на ньому навіть тезисно нічого записати мені не вдасться. І відчуваю, як втікає від мене інформація, ховається кудись, забуваю я промову – і нічого не можу вдіяти, оскільки навіть ниточка, що пов'язує мене з моєю промовою – і та розчиняється...

Тут відкриваються двері і мене викликають на допит...

Пов'язка на очах, ведуть коридорами, вводять в кімнату для допитів, ставлять на коліна обличчям до стіни. Це - стандартна процедура.

І тут я чую за спиною незнайомі голоси. Розмовляють троє чоловіків – раніше жоден з них мене не допитував. Голоси мужні і, судячи по тону, належать людям, що значно більше інтелігентні, ніж ті офіцери, з якими мені доводилося спілкуватися раніше. Я не знаю мови і не розумію, про що вони говорять.

Але голоси - дуже «правильні», голоси справжніх воїнів, голоси мужніх людей, з якими я можу прямо спілкуватися «від серця до серця»... Вони сподобалися мені – з першого почутого мною звуку.

Однак до спілкування ще далеко: адже я для них поки що американський шпигун, ворог. А такі люди з ворогами не церемоняться і ні на яке компромісне спілкування не підуть. У той же час я зрозумів, що це якраз і є «трійка» – та, що замінює тут суд – ці люди покликані вирішити мою долю, і їх рішення буде остаточним...

Я повинен змусити їх вислухати мене. Але як?...

І тут вони звертаються до мене через перекладача: я чую приємний молодий жіночий голос і ідеально чисту російську мову... У мене буквально серце завмерло. Дівчина-перекладач! Та, про яку попереджав мій Ангел-охоронець! І я кажу:

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

«Дівчино, мені тебе послав сам Господь. Я бачив сон, мені необхідно вимовити свою вирішальну промову, вона займе хвилин сорок, але вони повинні її вислухати, бо я буду говорити з глибини свого серця і звертатися буду до їхніх сердець, адже я їм не ворог, хоча вони мене таким і вважають».

Тут іранці роздратовано втрутилися, на своїй мові почали вимагати від неї, щоб вона припинила зі мною спілкуватися, а тільки перекладала їхні запитання і мої відповіді. Але вона перевела їм те, що я сказав. Я відчув, як ще більше посилювалося їхнє роздратування.

«Яка промова?! Які сорок хвилин?! Ми задаємо питання – він відповідає!»

Тоді я сказав, що чудово розумію їхнє ставлення до мене, розумію, що порушив закон, і готовий понести покарання. Я сказав, що готовий до смерті й самої смерті не боюся. Але є Закон, який вище всіх інших людських законів, який однаково діє завжди і скрізь – незалежно від політичної системи, релігії, нації. Цей Закон - Закон совісті. І моє звернення – звернення до них не від мене особисто, але від імені саме цього найвищого Закону. Тому я прошу їх вислухати мене. Не важливо, яким буде їх вирок для мене особисто, однак можуть бути й інші люди, які опиняться на моєму місці – такі ж, як я – ті хто не збирається завдавати зло народу Ірану, хто вважає всіх людей братами і бажає їхній країні лише могутності та процвітання. І якщо вони вислухають мене зараз, то, можливо, в майбутньому зможуть краще розрізняти ворогів і чесних людей.

І я почав говорити. Слова, які, начебто, забулися, самі собою полилися з мого серця. Судді замовкли – це був монолог. Я говорив, дівчина перекладала.

Минуло хвилин сорок. Я сказав все і замовк.

Вони теж не вимовляли ні слова. Кілька хвилин мертвого мовчання...

А коли вони стали обговорювати між собою те, що я сказав, я раптом почув, що голоси їхні втратили свою жорсткість. Дівчина взагалі розплакалась і, схлипуючи, сказала: «Голтіс, начебто, все добре».

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Хвилин п'ять вони радилися. Потім один з них – напевно, старший за званням – заговорив. Дівчина перекладала:

«Голтіс, ти знаєш, сталося диво. Твої слова справили переворот в наших душах і в наших серцях. Ми не будемо говорити багато слів. Ти вільний».

Дівчина, після того, як перевела ці слова, просто розридалася.

А вони кажуть:

«Голтіс, іди в камеру, візьми свої речі, попрощайся з друзями... А тоді повернешся, бо ми чекаємо тебе для останнього слова».

І я чую, що плаче не тільки дівчина, їхні голоси – голоси цих мужніх людей, високих чинів держбезпеки постійно воюючої країни – теж тремтять.

Твій Бог сильніший!

Як я зараз розумію – Бог, бачачи щире покаяння, вирішив продовжити мої дні на землі для виправлення, щоб я справою підтвердив всі покайні слова і виправив своє життя. І Він змінив серця місцевого іранського керівництва, і вони прийняли рішення про моє звільнення.

Отже, проводять мене по коридорах, відчиняються двері камери... Це якраз і була та сама заповітна мить, заради якої вся історія зі мною і трапилася... Найпотужніше

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

переживання в моєму житті...

Знімаю з очей пов'язку і бачу – дванадцять пар сяючих радістю очей. Вони все зрозуміли – і те, що я згадав свою промову, і те, що мене вислухали, і навіть те, що судді не тільки не засудили мене до смерті, але й визнали повністю невинним...

П'ять хвилин мовчання, погляди очі в очі... Я зазирнув в душу кожного з дванадцяти – і скрізь прочитав тільки одне: невгамовну радість з приводу мого звільнення... Жодного навіть найменшого натяку на депресію, злість, заздрість... Уявляєте – кожен з них був приречений на болісну смерть. Завтра, післязавтра, через тиждень, через місяць – всіх їх чекали руки ката... Кожен знав, що пощади не буде. І кожен радів, як дитина, моєму порятунку – порятунку зовсім чужої людини, іновірця!..

Не те, щоб заздрості – навіть тіні жалю не було в погляді в жодного з них! Я це бачив – ось за що я безмірно вдячний Господу. Саме в ту мить я зрозумів, що насправді є істина життя, істина Шляху Серця. Істина самозречення та любові, яких чекає від нас Бог.

І я не стримався – з моїх очей потекли сльози... А вони подумали, що їм здалося, що насправді все навпаки – і я як і раніше приречений – точно так само, як вони...

На обличчя всіх дванадцяти впала тінь моторошного розчарування і непідробного жаху. Я зрозумів, що і це – теж цілком щиро...

Вони про щось швидко заговорили між собою, а потім запитали у того, хто володів англійською:

«Голтіс - він що, не згадав?! Він не вільний?! Чому він плаче?!»

Той перевів питання.

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Я відповів:

«Зі мною все нормально, брати, я вільний. Але як я можу радіти, знаючи, що ви залишаєтеся тут? Я побачив у ваших душах вище одкровення життя – радість з приводу порятунку чужої людини, іновірця – і це в той час, коли всі ви приречені. Ось що затьмарює радість мого визволення...»

І тут знову – сплеск радісних веселощів. Вони почали мене обіймати, трясти, якщо б не було стелі – напевно стали б качати. Це було чудо, вище духовне одкровення!..

Їм було в той момент наплювати на їх власну долю – кожен з них радів моему порятунку, як своєму власному! Ну, і, зрозуміло, швиденько почали витягувати із загашників все, що було смачненького, і почали вмовляти мене поїсти – ніби відзначити з ними моє чудове визволення.

Але я кажу, що не можна мені на дев'ятий день сухого голодування їсти – якщо поїмо, то свобода мені вже не знадобиться. Так, трохи якогось сухофрукта пожував і виплюнув...

Вони погодилися, що і справді – не можна. Хіба заради того мені визволення прийшло, щоб я від завороту кишок загнувся?

Стали прощатися.

І я почув слова, яких ніколи не забуду:

«Голтіс, ти знаєш, твій Бог виявився сильнішим від нашого, так помолись Йому за спасіння наших душ».

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Я пообіцяв.

День чудес Господніх

Постукав у двері. Мені зав'язали очі. Вивели з камери. Провели по коридорах. Заводять в кімнату, знімають пов'язку. На столі – гроші.

Кажуть:

«Ось, Голтіс, всі гроші, які були у тебе в момент затримання. Перелічи...»

Я кажу:

«Та Бог з ними, з грошима, ви мені життя подарували і свободу – гроші собі залиште».

«Ні, - кажуть, - так не піде, закон є закон - перелічи і забирай. Нам твої гроші не потрібні...»

Кінець-кінцем, змусили-таки мене гроші перерахувати – жоден долар не пропав, все повернули повністю.

Кажуть:

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

«Машину твою ми розібрали всю до останнього гвинтика, все обшукали. Ось ключі - перевір справність автомобіля і наявність всіх подарунків, які в машині лежали».

А там їх більше сотні було. Ніщо не пропало.

«Ось, - кажуть, - твоя камера, фотоапарат...»

Найбільше мене вразило знаєте що? Замість конфіскованої касети із записом вони видали мені точно таку ж – чисту, в заводській упаковці... Спеціально в Мешхеді купили в магазині. Ось так...

Але ж могли забрати все... Мене, як шпигуна, до стінки, машину – конфіскувати на користь відомства держбезпеки, гроші – поділити, їм ще б премії видали і по службі подяку оголосили б. А може, й підвищили б у званнях. Ось вам і мусульмани. Розкрили серця свої перед іновірцем, якого ворогом вважали, повірили – і поступили по правді.

І ось, коли ми вже з ними прощалися, я кажу:

«Шановні, ще пару слів дозвольте? Багато часу вашого не заберу, але сказати повинен... Говорити буду від серця – повірте мені ще раз, як повірили пару годин тому».

І я став коротко розповідати їм історії всіх дванадцяти співкамерників. Хвилин двадцять розповідав. Вони вислухали, порадилися трохи і кажуть:

«Знаєш, сьогодні день чудес. Друге диво сталося - ми даємо тобі слово Шаріату, що ніхто з твоїх друзів не буде страчений. Ми переглянемо всі справи. Когось відпустимо, комусь доведеться термін відсидіти, але в живих залишаться всі дванадцять. Ми все зрозуміли.»

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Я їм повірив – вони говорили щиро. Такі люди слів на вітер не кидають. Я бачив їхні очі. Шкода тільки – не бачив я того, що творилося в камері, коли в'язням оголосили про помилування.

Що ж далі?

Сідаю в джип і їду по компасу – орієнтуватися на їхні дорожні знаки неможливо – виставив азимут, пробираюся по Мешхеду в напрямку Серахса. І в дзеркало поглядаю: за мною "хвіст". Ну, це природно – вирішили мене трохи «провести».

І тут я бачу, що зараз у мене закінчиться бензин. Грошей іранських немає. Долари поміняти за законом я можу тільки в банку. Розплачуватися за товари та послуги валютою - знову потрапити туди, звідки щойно вибрався. А «хвіст» не відстає. Не було б його – розплатився б валютою – там її охоче приймають, хоч і карна це справа. П'ять років в'язниці за розрахунок у валюті або обмінні операції між приватними особами. А банки всі закриті – друга половина дня вже...

Розумію: доведеться ночувати в Мешхеді – чекати завтрашнього дня, щоб гроші «по-правильному» обміняти і заправитися. Абсурд! Ну як я тепер – після всього, що сталося – можу таке витерпіти? Ніяк не можу. Під'їжджаю до заправки – прошу залити повний бак, даю десять доларів – але так, щоб людину не підставити – кажу:

«Обережно, за мною хвіст...»

Він швидко ховає гроші, киває, наливає повний бак – все пройшло гладко, хлопці з машин супроводу нічого не помітили ...

Загалом, заправився, купив за долар ящик цитрусових, пробрався крізь плутанину вулиць, виїхав за місто. Дивлюся - «хвіст» відстав. За міську межу мене вивели, розвернулися і поїхали. На заході сонця зупинився на тому місці, де мене заарештували, подивився на сонечко і відправився в Серахс.

Я знав, що друзі мої, як сказали, що будуть чекати – то мусили чекали. Це не ті люди, які говорять і не роблять. В Серахсі біля готелю стояли їхні машини. Я запитав у служителя, в якому номері хлопці зупинилися. Підходжу до дверей, чую – бу-бу-бу – розмовляють. Слів не розібрати, але голоси – сумні-пресумні... Я заходжу – і тут історія закінчується...

Людина – господар своєї долі

Подивіться, наскільки сучасне наше життя переповнене всілякими забобонами, які тиснуть на нас з різних сторін, виливаються бурхливими грязьовими потоками з газет, книг, журналів, екранів. І у що тільки люди не вірять!

Взяти, хоча б, астрологію, яка намагається переконати, що наша доля залежить від розташування зірок. Що може бути абсурдніше, яке обдурювання! Подивіться, в залежність від чого намагаються поставити вільну волю людини! Виявляється, зійшлися в момент твого народження певним чином світила, і все, ти - приречений. Що може бути сумніше і безумніше від цього!

Але ні - ні зірки, ні чорні кішки, ні порожні відра, ні тринадцяті числа, ні понеділки, ні розсипана сіль, ні дверний поріг, ні зла бабуся-відьма не визначають долю людини. Участь її визначається її вільною волею, коли людина добровільно вибирає між добром і злом. І така можливість вибору відбувається у нас в житті на кожному кроці, мало не кожну мить. Тому що цей вибір – в наших думках, душевних почуттях, словах і справах. Нам постійно доводиться робити вибір того, як вчинити, як сказати і як подумати. І якщо прийшла, наприклад, зла думка, яка суперечить закону любові, і ми прийняли її і погодилися з нею, то ось вам і вибір, ось вам ще один маленький крок у напрямку до своєї біди. А за день таких кроків набереється на цілий кілометр. А якщо додати до цього слова і вчинки, то на цілих десять кілометрів. Отже, людина – сама є будівником будівлі своєї долі.

Але ви скажете: – думка настільки швидка, що я не встигаю навіть зреагувати на неї, як уже погоджуюся з нею.

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Так, таке відбувається, але це – від вкоріненої звички погоджуватися зі злом. Під злою думкою я розумію не тільки явно злу, але і всяку лукаву, хтиву, жадібну, також думка марнославства, осуду, заздрості, злопам'ятності, зловтіхи, мстивості, презирства, ненависті, нелюбові тощо, і це – мислинне падіння, гріх у думках.

Але на випадок всякого роду гріха – словом, справою, думкою, вільного і мимовільного – милостивий Господь дав нам, грішним, покаєння. І ось ця сила покаєння здатна змінювати долю та визначати долю не тільки окремої людини, а й цілих народів. Приклади з народами можна почерпнути зі Священного Писання. А що стосується долі окремої людини, то кожен на прикладі свого власного життя може в цьому переконатися, якщо стане на шлях виправлення цього самого життя. А виправляти нам всім, ох як багато є чого!

І я запевняю вас, що якби тоді, 15 років тому, перебуваючи в підземному казематі, я щиро, зі зламаним серцем і упокороною душою, не покаюся б перед Богом за все своє життя, то зараз не писав би цих рядків.

І як дивно, і яке щастя, що покаєння діє не тільки в подібних явно-катастрофічних подіях, але й на побутовому рівні, а також в таких тонких і делікатних питаннях, як любов двох сердець. Тому що трапляються в житті драматичні моменти, коли любов розбивається і здається, що разом з нею впало вся життя, і щастя більше вже ніколи не буде, і просвітку не видно, а на душі лежить багатотонний прес печалі і смутку. Ось тоді, згадавши про свої гріхи, засудивши себе і щиро покаювшись перед Богом, ми робимо найголовніший крок до зміни своєї долі. І Господь, прийнявши наше покаєння, з часом милостиво обертає події так, що втрачене відплачується десятикратно, і знову придбане геть затьмарює втрачене, колись так ціноване, про яке ми ще недавно ридали всією душею.

Отже, робимо висновки: людина – не раб долі і здатна змінити хід свого життя, змінивши стан свого духу покаєнням і виправленням себе через покаєння.

Післямова

Раз вже ми стільки поговорили про Іран, шановний читачу, то хочу завершити цю тему

такими міркуваннями.

Мені дуже боляче усвідомлювати те, що політики деяких країн намагаються насадити в нашу свідомість взаємозв'язок світового зла з мусульманським світом.

Якщо де і сконцентровано світове зло, так це в західному фінансово-політичному конгломераті, і йде, і поширюється воно всюди саме звідти. Але це зло лукаве і не показує себе, як явне зло, але вбирається в личину лібералізму і пишномовних демократичних гасел. І це зрозуміло, бо коли зло не прикриває свою огидну наготу одежами, що мають вид добра, то тоді воно стає очевидним для всіх, і весь світ засуджує його і бореться з ним (це ми бачимо хоча б на прикладі з фашизмом). Зло ж усвідомивши, що дуже непрактично діяти відкрито, навчилося діяти завуальовано, навчилося видавати себе за добротність і таким чином добро затаврувало, як зло, а себе оголосило добром. І це вже називається лукавством. Інструментом або, краще сказати - обгорткою цього лукавства в сучасному світі є так звані "демократичні цінності".

Але вже краще прямо оголосили б усім: так, нам потрібна нафта, а тому ми посилаємо на Близький схід літаки, танки і морських піхотинців. І тоді б було ясно – звір, він і є звір, доля звіра його і спіткає.

Але яка ж це огидна політика – підривати інші країни зсередини, влаштовувати там революції і проливати кров народів цих країн їхніми ж руками! Що може бути підліше! Що може бути підліше - розігрувати національну карту і стравлювати різні національності, які довгий вже час жили в світі на одній землі! І все заради чого? Заради тієї ж нафти або геополітичного впливу заокеанських дядьків!

Коли ж звірині цілі прикриваються лукавством, то це вже явна бісовщина. Бісівська ж доля відмінна від звірячої. Звірині звичаї в людях Господь виліковує тимчасовими скорботами – так спасеться душа людська для вічності. Бісівські звичаї в людях важко піддаються лікуванню і доля їхня та ж, що і їхніх невидимих наставників – демонів. Але "освічена" західна людина не вірить ні в Бога, ні в чорта і, напевно, порегоче, якщо прочитає ці рядки. Однак короткий земний вік людського життя і дуже скоро кожна душа на власні очі переконається в існуванні і Того, й іншого, але для багатьох, на жаль, буває вже надто пізно щось змінити.

Сповідь смертника - Джерело

Написав Голтіс

Субота, 09 червня 2012, 10:24

Бідні жителі західних країн, представники західної культури! Подивіться, на які хитрощі і світові криваві авантюри пускаються ваші політики заради своєї влади і вашого комфорту! Так що вже не бензином заправляєте ви автомобілі, але буквально кров людську ллєте в свої баки. І кров ця волає до Творця всіх.

Мій особистий досвід спілкування з мусульманами в Ірані, незважаючи на те, що я там пережив, залишив на душі добрі сліди розчулення.

Всі ми, напевно, чули про те, що відбувається у виправних установах і тюрмах пострадянського простору. Яке там беззаконня і серед ув'язнених, і серед начальства. Але нічого подібного в іранській в'язниці я не зустрів. Ув'язнені там між собою – як брати по нещастю, а тюремне начальство – суворі, але справедливі вояки. У камері смертників я перебував з дванадцятьма засудженими, які чекали на приведення вироку у виконання. І хоча для них я був і чужинець, і ворог, і іновірець, але ставилися вони до мене по-братськи. І вершиною цього ставлення була непідробна дитяча радість, коли вони дізналися про моє звільнення. Ця радість виливалася ключем назовні в їхніх промовах і жестах, а щирість її світилася тим добрим блиском очей, який неможливо злицедіяти і про який говорять, як про дзеркало душі. Та й не здатні були ці прості, нехитрі люди на лукавство, бо не докотився ще голлівудський сурогат до їхніх далеких східних селищ і не "окультував" їхні душі новими людськими "цінностями".

Спаси нас всіх, Господи.

Ваш Голтіс